
ELS ÍDOLS DE LA TRIBU

La capacitat de suplantar la raó per la revelació, substituint el saber per un cert desori de visions subjectives, s'imposa com a praxi política en algunes societats modernes. Així, el sentiment com a recanvi de la idea és capaç de generar una autèntica èpica de caràcter domèstic a partir de qualsevol mínima anècdota personal. Fugint de l'art i del pensament, les masses busquen recer en un ídol accessible en el qual confiar, encara que els porti per viaranys irreconeixibles allunyats de l'educació i la perspectiva històrica. Aquesta idea, exposada fa uns seixanta anys pel poeta W. H. Auden (sí, sí, el mateix autor del famós poema del film *Quatre bodes i un funeral*) en un text on Herodes s'esplaiava en una llarga reflexió sobre la poc edificant tasca de matar innocents, sembla que hagi estat extreta d'algun dels episodis dels que han protagonitzat la política catalana els darrers anys. Vull dir que Herodes sembla que parli més de la Catalunya del segle XXI que no pas de la Judea de l'any I.

L'enorme paradoxa sobre la qual ha transitat la política del país durant els darrers temps només té explicació

des dels paràmetres de la lògica més o menys clàssica. «Els ídols de la tribu tenen el seu fonament en la mateixa naturalesa humana i en la tribu o raça dels homes», va escriure Francis Bacon. Evidentment que tota raça dels homes s'agrupa en tribus, i que aquesta convivència genera un cert ús de la raó; però ningú no és capaç d'assegurar que aquesta raó sigui «racional», vull dir, que no estigui feta de prejudicis i de manipulació simbòlica per part dels ídols. Però fa anys que ningú no llegeix sir Francis, probablement perquè hom sap per la pràctica que de la mateixa manipulació simbòlica sorgeix la pròpia definició de tribu, el grup identitari al qual tothom aspira a formar-ne part, o a inventar-se'l si no el té.

La remenada simbòlica que hi ha hagut a la Catalunya postpujolista ha estat manipulada per tants ídols, que cadascun d'ells s'ha cregut capaç de construir una identitat diferent, nova, pròpia, carregada de sentiments i tan plàcida, que poca gent ha estat capaç de defugir-ne. I la veritat és que, entre els darrers anys del govern de Pujol i l'experiència del tripartit de Maragall, a la Catalunya mil·lenària una revelació il·luminada ha suplantat la raó i els petits drames domèstics han generat una nova èpica nacional que ha foragitat l'art i les idees, espero que no per sempre, del pensament de la tribu. I potser tot plegat ha canviat la definició mateixa del concepte de *tribu*.

Evidentment que qualsevol transformació es pot explicar des de tantes perspectives com protagonistes hagi tingut, encara que siguin laterals. Aquesta Catalunya transmoderna nascuda de les despulles polítiques del vell ordre

tradicionalista i catòlic del nacionalisme de la generació de Jordi Pujol, inclosos també els últims espeternecs, es caracteritza, possiblement per primer cop, i aquesta és una novetat sobre la qual els catalans potser encara no teníem prejudicis, per tenir moltes veus, cap d'elles exempta d'una forta petja definitòria, cap d'elles fútil, i totes carregades d'emocions, sentiments i una profunda dramàtúrgia que ja han confegit els primers episodis d'una nova èpica catalana. El temps dirà si aquestes recents visions subjectives esdevenen, o no, praxi política.

Suposem que el principi de la fi comença amb un cessament que, en el moment que es decreta, ben pocs pensen que pot marcar profundament el disseny de la legislatura.

DECRET 77/2006, de 20 d'abril, de cessament del senyor (*il·legible*) com a conseller de (*poseu-hi el que us convingui*).
DOGC núm. 4618, 21.04.06

D'acord amb els articles 62.b) i 67 de la Llei 3/1982, de 23 de març, del Parlament, del president i del Consell Executiu de la Generalitat,

Decreto:

Article únic

El senyor (*el mateix*) cessa com a conseller de (*el mateix*) i se li agraeixen els serveis prestats.

Barcelona, 20 d'abril de 2006

Pasqual Maragall i Mira

President de la Generalitat de Catalunya